



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

A conuiuijs, spectaculis, & Negotijs sæcularibus abstinendum. Cap. 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

A conuiujs, spectaculis & negotijs secularibus absti-
nendum. Cap. XVII.

Tertio, ob easdem causas putarim communiter vitanda conuiuia secularium, nec ea nisi raro adeunda. Nec ratio obscura est. Si enim raro debet Concionator apparere in publico quanto minus in conuiujs, vbi omnia illa, quæ nimia conuersationis, & multo plura sunt damna? Quin ipse Dominus vetuit circumcursare per domos, sed voluit discipulos in eadem manere domo, in quam primo ingrederentur. Exempli vero Christi & Sanctorum, qui conuiujs non modo interfuere aliquando, sed vltro se etiam obtulere, eo valet, vt cum ingens apparet per eam occasionem animas lucrandi spes, non subterfugiat occasio; quæ spes vbi magna non appareat, fugiendū potius est & alienæ & suæ iacturæ periculum. Nam inter loquutiones familiares in mensa, inter conuescendum, & compotandum, eam tenere modestiam, quæ officij ac status dignitati par est, non est cuiusuis virtutis; tum periculum est ne in alterum extremorum incidas, vel vt nimis rigidus habearis ac morosus, nisi te alijs accomodes, vel de bona opinione aliquid amittas, si qua re temperantiæ religiosæ fines egredi videaris.

Quare à conuiujs abstinentium.

Ad Nepot. Ep. 2.

Possid. in eius vita. cap. 27.

Cuius moniti grauitas vt appareat, accipe grauissimorum Patrum Hieron. August. & Ambrosij sententias. Consolator nos (inquit Hieron.) in meroribus suis potius, quam conuiujs in prosperis nouerint. Facile contemnitur Clericus, qui sæpè vocatus ad prandium, ire non recusat: Nunquam petentes, raro accipiamus rogati. Nescio enim quomodo, qui deprecatur vt tribuat, cum acceperis, viliores te iudicat, miri in modum si eum rogantem contempseris, plus te postea veneratur.] Testimonium Ambrosij & August. simul inuenies in vita eiusdem August. quam Possidius describens sic ait, Seruandum esse in vita, & moribus hominis Dei, referebat (scilicet S. August.) quod in institutis sanctæ memoriæ Ambrosij compererat, vt vxorem cuiquam nunquam curaret, neque militare volentem ad hoc commendaret; neque in sua patria petitus iret ad conuiuium. Quorum etiam rationes has dabat, vt idē refert Possidius scilicet, ne dum coniugati inter se casu iurgarent, etiā maledicerent, per quæ coniuncti essent: & ne militi commendatus, ac male agens, suam culpam suffragatori tribueret;

bueret; & ne per frequentiam conuiuiorum temperantia amitteretur modus. Hæc de conuiujs neque tamen sanctorum ea est seueritas, vt nunquam velint acceptandum esse aliquod conuiuium vbi alicuius spiritualis fructus spes appareat, (vt diximus) quia contingit aliquando vt quos correctio disciplina tardos facit ad percipiendam veritatis normam, conuiuiorum sedulitas & admonitio blanda ad viam perducatur iustitiæ. Idem sit iudicium cum ad celebritates quasdam prophanas facer magister, imo etiam spirituales, solum spectandi gratia inuitatur. Multoque magis villæ ac rusticatio cum secularibus euitandæ. Veruntamen, vt initio dicebam, neququam ita amanda est solitudo, vt salus proximi, cum se offert occasio negligatur. Neque enim vt ait idem Greg. perfectus Prædicator est, qui vel per contèplationis studium operanda negligit, vel per operationis instantiam contemplanda postponit.] Cum ergo pro ratione muneris sui in beneficium alicuius animæ prodire in publicum cogitur, seruet illam solitudinem, quam Bernardus docet, solus es, si non communia cogites, si non affectus presentia; si despicias quod multi suspiciunt; si fastidias quod omnes desiderant.]

Quarto seruandum est optimum Gregorij documentum, qui vult Concionatores alienos esse à suscipiendis secularium negotijs. Qui, inquit, officium Prædicatoris suscipit, dignum non est, vt onus secularium negotiorum portet, nedum hoc eius colla deprimit, ad prædicanda cœlestia non assurgat.] Paulus clamat Nemo militans Deo implicat se negotijs secularibus. Christus noluit inter duos fratres cõponere negotium de hereditate, cum tamen posset alicui videri pertinere ad pacem inter eos conciliandam, sed repudiavit cum diceret, Quis me constituit Iudicem, aut diuisorem super vos? Certe ad nos nequaquam pertinent multa negotia contractuum præsertim rerum ciuiliū. quæ sæpe cum eum euentum non fortiantur, quæ secularis expectant, conqueruntur postea de sacris viris, qui se hisce negotijs immiscuerunt. Denique Concionatores, suo debent muneri incumbere, & non ad alia distrahi etiam bona opera, iuxta illud Pauli non misit me Dominus baptizare, sed Evangelizare.

Ex hæc necessaria & cœlesti doctrina, quam hæctenus explicauimus, duo velim, vt noster Christianus Orator apud sese statuat, tamquam axiomata certissima, de quibus nullo modo liceat dubitare. Primum, validiora esse ad persuadendum vitæ sanctæ

A spectaculis abstinendum.

1. 6. Mor. cap. 17.

Ser. 40. in Cant.

Hö. 17. in Euang.

Negotiorum secularium cura non admittenda. 2. Tim. 2.

Luc. 2.

In 1. Cor. cap. 1. 1. Cor. 1.

Exempla validiora quam verba.

excm-

exempla; quam verba plusque nos posse proficere virtutum splendore quam sono verborum . D. Franciscus sine dubio plures animas Deo lucratus est bonâ ædificatione suâ humilitatis, ac sanctitatis, quam Concionatores multi doctâ, exultaque facundia; quia Homines, vt ait, Seneca magis oculis, quam

Seneca. Ep.

6.

auribus credunt; Nam virtutem in abstracto constitutam quis videat quis imitetur? At virtute præditum quempiam: homines videndo & audiendo imitari conabuntur. Secundum quod velim ex dictis colligi, & penitus in animû infigi, summa vigilantia curandum, vt ne in minimis quidem proximi nostra conuersatione offendantur. Vix dici potest quantum homines scandalum patiantur leuibus quibusdam culpis Concinatorum, siue ij religiosi sint, siue non, qui præcipua quadam professione diuino cultui inâcipantur. Quorû vel ineptiæ, nugæ, morositas, & alia id genus, profectui populi impedimentum ingens opponunt. Quin adeo non a leuibus modo peccatis, sed etiam sepe abstinendum est a rebus, quas sine vlla vel leui culpa fieri liceat.

1. Cor. 8.

cap. 9.

Cap. 6. &

10.

Audi Paulum, Si esca scandalizat fratrem meum, non manducabo carnes in æternum; &, Omnia sustinemus, ne quod offendiculum demus Euangelio Christi; &, Omnia mihi licent, sed non omnia expediunt: Omnia mihi licent, sed non omnia ædificant. Nemo quod suum est querat, sed quod alterius. Post omnes has a nobis enumeratas Christiani Oratoris virtutes, agendum adhuc esset de eius, qua maximè pollere debet, Prudentia, in plerisque sui muneris functionibus omnino necessaria. Sed quoniam hæc late patet, & copiosam habet in qua se exercere segetem, Tertiam ei nostræ institutionis partem assignauimus: quare hoc loco nihil erit dicendum.

*De prudentia
in tertia parte
agitur.*

*Regula, Christi Domini his quos ad prædicandum
mittebat. Cap. XVIII.*

Hactenus ergo de virtutibus Oratoris nostri sit dictum, quæ eo tendunt, vt ad Deum & ad homines optime instrumentum accomodent. Erit fortasse, cui frustra in his tantum operæ insumptum videatur, cum haberemus ad manum germanam euangelizantium formam, quam iam olim Dominus noster, id est sapientia ipsa, ipseque Euangelij author coloribus suis expressit, quæ satis esse poterat si sola proponeretur. Verum nostram sedulitatē excusabit cum grauitas operis, tum iuuandi voluntas, non tam vt ex me audirent Concionatores: